

ע"פ 10940/09/17 - מדינת ישראל נגד ליאור סרוסי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

21 ינואר 2018

ע"פ 10940-09-17 מדינת ישראל נ' סרוסי

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא

כב' השופט אריה רומנוב

כב' השופט רם וינוגרד

מדינת ישראל

ע"י עו"ד זוהר גיא-תפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המערכת

נגד

ליאור סרוסי

ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי-הסנגוריה הציבורית

המשיב

פסק דין

1. לפנינו ערעור המדינה על הכרעת הדין ועל גזר הדין שניתנו על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) בת.פ. 3265-08-13. בהכרעת הדין מיום 14.6.15 הרשיע בית המשפט את המשיב, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק האמור. בגזר הדין מיום 12.7.17 גזר בית המשפט על המשיב עונש של 250 שעות שירות לתועלת הציבור וכן שלושה חודשי מאסר על תנאי, אותם לא ירצה המשיב אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים את אחת העבירות בהן הורשע. בנוסף, בית המשפט העמיד את המשיב במבחן לתקופה של שנה. הערעור נגד הכרעת הדין מופנה כנגד קביעתו של בית המשפט שאין להרשיע את המשיב בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, שהמערכת ייחסה למשיב בכתב האישום, אלא יש להרשיעו בעבירה של תקיפת שוטר "סתם" לפי סעיף 273 לחוק. הערעור נגד גזר הדין מופנה כנגד קולת העונש שלדעת המערכת בית המשפט הטיל על המשיב.

כתב האישום

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום בו הואשם בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ובעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק האמור. בכתב האישום נטען, כי ביום 18.10.11, בשעה 20:40 לערך, הגיעו השוטרים אדיר שלו (צריך להיות: שילה) ויקיר בן הרוש לביתו של המשיב עקב דיווח על אירוע של אלימות במשפחה. המשיב פתח את דלת הבית תוך שהוא צועק על השוטרים: "יאללה תתחפפו מפה, שאני לא ידלק עליכם". השוטר אדיר ניסה להרגיע את המשיב, תוך שהבהיר לו את מטרת הגעת השוטרים אל הבית. המשיב לא שעה לדברי השוטר וענה: "אתה לא תבדוק כלום, תעוף מפה מהר שאני לא אזיין אותך, אני גם ככה עצבני ואתה מעצבן אותי, אני יהרוג אותך", אגב

ניסיונו לסגור את דלת הבית. השוטר אדיר ניסה למנוע את סגירת הדלת באמצעות רגלו וביקש מהמשיב להתלוות אליו אל מחוץ לבית.

בכתב האישום נטען, כי המשיב החל לרדת במדרגות בניין המגורים, וביציאה מן הבניין שלף מקל, סובב את המקל בידו לעבר פניו של השוטר בתנועות איום, תוך שאמר: "יאללה תתחפף מפה, אין לך מה לעשות פה, שאני לא אזיין אותך". השוטר אדיר ביקש מהמשיב להירגע, שכן אחרת יאלץ להפעיל נגדו כוח. בתגובה אמר המשיב: "עכשיו זהו, אם אתה לא עף מפה אני הורג את שניכם", תוך שהמשיב הניף את ידו האוחזת במקל. השוטר אדיר תפס את ידו של המשיב והתיז על פניו גז פלפל.

על פי הנטען בכתב האישום, המשיב התנגד למעצר, דחף את אגרופו לפניו של השוטר אדיר ובידו השנייה אחז את ידו של השוטר בחוזקה, לחץ על גז הפלפל ודחף את השוטר בראשו, עד אשר ניתז גז הפלפל על פניו של השוטר. כתוצאה מכך, נפלו המשיב והשוטר על הדשא. השוטר ניסה להשתלט על המשיב, ובשלב זה הגיעו למקום שוטרים נוספים, ואחד מהם אזק את המשיב.

הכרעת הדין

3. בהכרעת הדין שניתנה על ידו קבע בית המשפט, כי לאחר ששמע את עדותו של השוטר אדיר, "ניתן לקבוע באופן מוחלט כי פעולותיו בזירת האירוע היו מדודות, מידתיות וראויות. השוטר שילה סבר, כי הנאשם מהווה סכנה למשפחתו בשל הודעותיהם של המודיעים אשר פגש ברחוב וכן בשל קולות הצעקה אשר שמע מתוך הדירה, יחד עם קולותיהם של הכלים המתנפצים. השוטר שילה בשל כל אלו, סבר כי החשוד עשוי לסכן את ביטחונם של בני משפחתו, ועל כן קמה לו עילת מעצר המנויה בסעיף 23(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996... מכאן ואילך, כל פעולה אשר נועדה לסכל מעצר או עיכוב בעניין זה, תוגדר כפעילות בלתי חוקית אשר לפי עוצמתה יותאם לה סעיף החיקוק הרלבנטי. הנאשם היה מודע לכל אורך הדרך לכוונת השוטר שילה לעכבו ולעוצרו כפי שעולה מהודעתו במשטרה ומעדותו בפני... הנאשם בחר להתעלם מהודעותיו של השוטר שילה, וניסה לעלות לביתו לאחר שקצה נפשו בסיבוביו בגינה" (עמ' 27 לפרוטוקול).

4. באשר למעשה התקיפה עצמו קבע בית המשפט, כי עדות השוטרים נשמעה בפניו אמינה, וכי הוא לא מצא כל רצון או מוטיבציה מצדם להפללת יתר. מאידך קבע בית המשפט, כי "גירסתו של הנאשם אינה מתקבלת בעיני כגרסה הגיונית, מאחר והוא עצמו מציין לאורך כל האירוע היה 'עצבני', 'לוהט' וכעוס עד מאוד בשל הפגיעה, כפי שהוא ראה אותה בפרטיותו, ועל כן הוא ממשיך ומתגרה בשוטר שילה לכל אורך טיולו בין הבתים, כך שגרסתו כאילו לפתע הוא 'מתקרר' ומחליט לעזוב את המקום, אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם התנהגותו לאורך כל האירוע" (עמ' 28 לפרוטוקול).

5. בצד קביעותיו אלה, מצא בית המשפט כי אין מקום להרשיע את המשיב בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, כטענת המערערת, אלא יש להרשיעו בעבירה של תקיפת שוטר "סתם", כטענת המשיב.

הטעם לכך הוא, שבית המשפט לא מצא כי הייתה למשיב כוונה מוגדרת להכשיל את השוטר מלמלא את תפקידו, וכי "כוונתו הייתה, ואת זאת לא ניתן לשלול, לעלות לביתו ותו לא. בשל כך, נדמה כי לא ניתן יהיה לקבוע כי הנאשם יורשע בעבירה של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות אשר היא עבירה 'תוצאתית מטרית' (כדברי המלומד קדמי) אשר מכילה יסוד מטרתי של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או הכשלתו בכך, אלא יש לקבוע כי בעצם פעולתו הרי שהוא תקף שוטר בעת שהוא ממלא תפקידו על ידי התנגדות בידיו לשוטר שילה אשר בלם אותו, ובכך הרי שהוא הפעיל כוח על גופו של השוטר שלא בהסכמתו" (עמ' 28 לפרוטוקול).

6. כנגד קביעה זו מופנה הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על הכרעת הדין

7. לטענת המערער, מעובדות המקרה עולה כי השוטרים הגיעו לביתו של המשיב עקב דיווח על אירוע אלימות במשפחה, ותפקידם של השוטרים היה לברר ולחקור האם אכן התרחש אירוע של אלימות. נטען, כי המשיב מנע את כניסת השוטרים לדירה; כי הוא סירב להתלוות לתחנת המשטרה, וכי תקף את השוטר מתוך מטרה למנוע ממנו לעצור אותו. לטענת המערער, גם אם המשיב התכוון בסופו של דבר לחזור לביתו, כפי שקבע בית משפט השלום, אין הדבר שולל את מטרתו לתקוף את השוטרים כדי למנוע את מעצרו ולהכשילם בתפקידם.

8. מנגד טוען המשיב, כי הערעור מופנה נגד ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה המבררת, ולא קיימת עילה שתצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. עוד נטען, כי המשמעות של הפרשנות הניתנת על ידי המערער היא שכמעט בכל מפגש עם שוטר מתקיימות הנסיבות המחמירות. לגופו של עניין נטען, כי אירוע התקיפה התרחש לאחר שהשוטרים זנחו את המטרה שלשמה הגיעו, היינו לבדוק אם מתרחש בדירה אירוע של אלימות במשפחה. מכאן, שמעשה התקיפה לא נועד להכשיל את השוטרים בתפקידם זה.

9. הגענו לכלל מסקנה שדין הערעור על הכרעת הדין להתקבל. נביא תחילה את הוראות סעיפים 273 ו-274 לחוק העונשין.

273. התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק או אדם אחר העוזר לשוטר כשהשוטר ממלא תפקידו כחוק, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות מחודש ימים.

274. התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק ונתקיימה בו אחת מאלה, דינו - מאסר עד חמש שנים ולא פחות משלושה חדשים:

- (1) התכוון להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלא;
- (2) היה מזויין בנשק חם או קר;
- (3) התקיפה היתה בצוותא של יותר משני אנשים.

10. מהראיות שהובאו לפני בית משפט השלום ומקביעותיו של בית המשפט עולה, כי השוטרים הגיעו לדירתו של המשיב בעקבות דיווח של שכנים בדבר חשד לאירוע אלימות במשפחה המתרחש בדירה. לאחר שהשוטרים

דפקו בדלת הדירה, המשיב פתח את הדלת ואולם הוא סירב לאפשר להם להיכנס. השוטר אדיר ביקש מהמשיב להתלוות אליו אל מחוץ לדירה, והמשיב יצא מהדירה עם כלבו והתחיל לרדת במדרגות הבניין. בשלב זה השוטר הודיע למשיב כי הוא מעוכב, ואולם המשיב המשיך בדרכו, יצא מן הבניין, והתחיל לרוץ עם כלבו בין הבניינים. השוטר הזעיק תגבורת והוא עמד בכניסה לבניין כדי למנוע מהמשיב לחזור לדירה. כעבור כמה דקות המשיב חזר לכניסה לבניין וביקש לעלות בחזרה לדירתו. השוטר הודיע למשיב כי הוא עצור וכי הוא אינו יכול לעלות לדירה. בעקבות כך, אירע מעשה התקיפה בו הורשע המשיב. נביא קטע מעדותו של השוטר אדיר:

"במהלך הירידה במדרגות הודעתי לנאשם על העיכוב. הודעתי לו במפורש שהוא מעוכב, כאשר הוא המשיך בדרכו והוא מקלל. הוא אומר לי אתה לא יכול לעשות כלום ויש עוד מילים שאני לא זוכר. כאשר הגענו ליציאה בכניסה הוא הוציא מקל של משחק ועשה תנועות לעברי, מן תרגילים כאלה, המרחק בינינו היה מטר, הוא הסתובב אלי, דיברנו והוא עשה עם המקל תנועות לעברי. במהלך הירידה ראיתי שהוא עצבני ואני לא משתלט על האירוע, הזעקתי נידת תגבור ומפקד תורן. במהלך האירוע הייתי עם מתנדב, אני לא זוכר אותו שהיה חלק מהאירוע, הגענו למטה, הוא עשה מה שעשה עם המקל, אני חיקיתי לתגבור, והוא התחיל לרוץ בין בניינים, מדובר בניינים בצורה של כיכר, הוא רץ בין הבניינים, כאשר בשלב הזה המתנתי כמה מטרים מהכניסה על מנת שלא יחזור לבית. במהלך שהוא מסתובב בין הבניינים, הוא אמר לי אתה שוטר טוב בוא איתי לטיול (בלעג). לאחר מכן שהוא סיים את הסיבובים שלו, הוא הגיע לעבר הבניין והוא אמר במפורש שאני עולה לבית נמאס לי. באופן מידי הודעתי לו שהוא לא עולה לבית ושהוא עצור. הוא תפס מקל בצורה כביכול מאיימת (מדגים עם יד ימין בגובה המותניים) כאשר גם בכניסה ובמהלך האירוע אני מנסה להרגיע אותו עד שיבוא תגבור.

ש. למה לא חשבת שהמעצר יהיה קל.

ת. הוא איים, היה עצבני. הוא ניסה לעלות לבית ואני ניסיתי להרגיע אותו. הוא הרים את המקל בצורה מאיימת כאשר הוא חורק את שיניו ובא לתקוף אותי. הוא הרים את היד, ובשלב זה תפסתי את היד שלו ושלפתי את התרסיס פלפל...."

11. כאמור, בית משפט השלום נתן אמון בגרסת השוטר אדיר וקבע, כי היה לשוטר יסוד לסבור שהמשיב עלול לסכן את ביטחונם של בני משפחתו, ועל כן קמה עילת מעצר. בית משפט קמא קבע, כי **"מכאן ואילך, כל פעולה אשר נועדה לסכל מעצר או עיכוב בעניין זה, תוגדר כפעילות בלתי חוקית אשר לפי עוצמתה יותאם לה סעיף החיקוק הרלבנטי"**. מכאן, שאף לפי שיטתו של בית המשפט, היה על המשיב להתלוות לשוטרים ואסור היה לו לשוב לביתו. הסיבה לכך שבית המשפט לא הרשיע את המשיב בעבירה שהמערערת ייחסה לו בכתב האישום נבעה ממסקנתו של בית המשפט כי לא התקיים במשיב היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו. דעתנו בעניין זה שונה. זאת, לא משום שאנו מוצאים להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, אלא משום שאנו סבורים כי הממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית המשפט - בהם איננו מתערבים - צריכים להביא לתוצאה המשפטית לה טוענת המערערת.

12. עבירה לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, היא עבירה "התנהגותית מטרית" (י. קדמי, **"על הדין בפלילים -**

חוק העונשין בעמ' 1655 (חלק שלישי, התשס"ו). היסוד "ההתנהגותי" מתבטא בתקיפתו של שוטר בקשר לתפקידו. היסוד "המטרת" מתבטא בכך שמעשה התקיפה נעשה מתוך כוונה להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע את השוטר מלמלא את תפקידו.

13. סבורים אנו, כי מתוך נסיבות המקרה היה יסוד לקבוע שפעולות המשיב החל מראשיתו של האירוע, ובכלל זה מעשה התקיפה, נועדו להפריע למשטרה לקיים את הבירור שהיא ביקשה לקיים בדבר חשד לאירוע אלימות במשפחה שהתרחש בדירה. בית משפט קמא סבר כי מעשה התקיפה לא נועד להכשיל את השוטרים בתפקידם, וכי כל עניינו של המשיב היה לשוב לביתו. אלא שאפילו כך הדבר, הרי שלנוכח הוראות סעיף 90א ו-20(ב) לחוק העונשין, יש לקבוע כי התקיים במשיב היסוד הנפשי הנדרש.

14. סעיף 90א לחוק העונשין קובע, כי בכול מקום בחיקוק שנחקק לפני תחילתו של תיקון 39 לחוק העונשין בו מופיע המונח "**בכוונה**" (מקום שהמונח אינו מתייחס לתוצאת המעשה הנמנית עם פרטי העבירה), יש לפרש את המונח "**כמניע שמתוכו נעשה המעשה או כמטרה להשיג יעד כפי שנקבע בעבירה, לפי ההקשר**". סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע, כי "**לעניין כוונה, ראיה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן**".

15. משמעות הדברים היא, שגם אם כל כוונתו של המשיב הייתה לשוב לביתו, הרי שמנסיבות העניין עולה - ונזכיר כי מעשה התקיפה אירע לאחר שהשוטר הודיע למשיב כי הוא עצור - כי סירובו להתלוות לשוטר ועלייתו לדירה יפריעו לשוטר למלא את תפקידו. בכך התמלא היסוד הנפשי הנדרש.

16. מקרה דומה לענייננו נדון בפסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת דנה כהן-לקח) בת.פ. 22332-04-11 **מדינת ישראל נ' רן מויאל** (9.12.13) (פורסם בנבו). נביא קטע מסעיף 32 להכרעת הדין:

"נוכח מכלול הנימוקים שהובאו, באתי למסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם דחף את השוטר ישעיה והמשיך ללכת לאחר שהלה הודיע לנאשם שהוא עצור כחוק. בכך תקף את הנאשם את השוטר ישעיה והתקיפה קשורה למילוי תפקידו, ובכך הוכחו היסודות העובדתיים של עבירת תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין ("התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק"). עוד הוכח כי בתחילת האירוע הנאשם חטף מידי השוטר ישעיה את תעודת הזהות של אחיו והתחיל ללכת מהמקום על-אף שהודע לו שהוא מעוכב כדן. בנוסף, הנאשם השתולל והתנגד להכנסתו לניידת ולאיוזק ידיו, וזאת לאחר שהודע לו שהוא עצור כדן. בכך התקיימו היסודות העובדתיים של עבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק ("העושה מעשה...").

אשר ליסודות הנפשיים - אדם הדוחף שוטר וממשיך ללכת לאחר שהלה הודיע לו שהוא עצור, רואה מראש את ההפרעה לתפקידו של השוטר כאפשרות קרובה לוודאי. לפיכך, יש לראותו כמי שהתכוון לכך כנדרש בסעיף 274(1) לחוק העונשין. זאת ועוד; אדם החוטף מידי שוטר תעודת זהות כאשר הוא עוסק במילוי דו"חות תנועה, וכן משתולל ומתנגד להכנסתו לניידת ולאיוזק ידיו לאחר שהודע לו על דבר-מעצרו, רואה מראש את ההפרעה לתפקידו של השוטר כאפשרות קרובה לוודאי. לפיכך, יש לראותו כמי שהתכוון לכך כנדרש

בסעיף 275 לחוק העונשין (ראו והשוו: סעיף 20(ב) לחוק העונשין).

17. כפי שצוין, לטענת המשיב התקיפה אירעה לאחר שהשוטרים זנחו את כוונתם לקיים את הבירור שלשמו באו - חשד לאירוע של אלימות במשפחה בדירת המשיב. אלא, שבהכרעת הדין אין כל קביעה כזו.

18. סיכום הדברים הוא שמהטעמים עליהם עמדנו, מצאנו שיש לקבל את ערעור המדינה על הכרעת הדין. אנו מחליטים, אפוא, לקבל את הערעור ותחת העבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין בה הורשע המשיב, אנו מרשיעים את המשיב בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הערעור על גזר הדין

19. במהלך שלב הטיעונים לעונש הוגשו לבית המשפט מספר תסקירים מטעם שירות המבחן, וכן הוגשו חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. באחרון שבהם נמצא כי המשיב מתאים לבצע עונש של מאסר בעבודות שירות.

20. בגזר דינו המפורט עמד בית המשפט על נסיבות חייו של המשיב ועל מהות העבירות בהן הורשע. כמו כן עמד בית המשפט על שיקולי הענישה הנדרשים ביחס לעבירות אלה. בית המשפט קבע, כי מתחם הענישה בנסיבות המקרה הנדון נע בין עונש מאסר של מספר חודשים בעבודות שירות לבין עונש מאסר לריצוי ממש למשך 12 חודשים. בנוסף, ואולי בעיקר, עמד בית המשפט בגזר הדין על התמורות שחלו במשיב תוך כדי ניהול ההליך. בית המשפט מצא, כי "... הנאשם, גם אם באיחור מה, נטל את גורלו בידו, והחל לטפל בבעיותיו. הוא התרכז בפרנסתו, ובגידול ילדיו, הפסיק את השימוש בסמים, גישתו השתנתה, הוא חבר לשירות המבחן, הצטרף לקבוצה טיפולית ונטל בה חלק משמעותי. שלושה תסקירים הוגשו מטעמו של שירות המבחן, ורק ברביעי 'התעורר' הנאשם ונטל את גורלו בידו תוך שהוא עולה על דרך נורמטיבית וראויה, עד כדי שניתן לקבוע כי הוא השתקם וכי יש סיכוי של ממש ששיקומו זה ימשיך ויתעצם" (עמ' 45 לפרוטוקול). בנסיבות אלה, מצא בית המשפט לעשות שימוש בסמכות המסורה לו בסעיף 40 ד' לחוק העונשין, ולחרוג ממתחם הענישה אותו קבע. כפי שצינו בראשית הדברים, בית המשפט גזר על המשיב עונש של 250 שעות שירות לתועלת הציבור וכן שלושה חודשי מאסר על תנאי. בנוסף, בית המשפט העמיד את המשיב במבחן לתקופה של שנה. יצוין, כי אחד השיקולים שעמדו לנגד עיניו של בית המשפט היה, כי עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות יפגע בצורה משמעותית בתעסוקתו של המשיב, המהווה חלק מהליך שיקומו.

21. המערערת סבורה כי שגה בית המשפט כאשר חרג ממתחם הענישה. לטענת המערערת, לא היה מקום לחריגה זו לנוכח חומרת העבירה שביצע המשיב, ולנוכח עברו הפלילי והתנהלותו במשפט. המערערת מציינת, כי למשיב עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות אלימות וסמים שהאחרונה שבהן משנת 2015 (על אירוע משנת 2012). לדבריה, התנהגותו במקרה הנוכחי מלמדת על חוסר מורא מהחוק וזלזול בוטה בנציגיו. לטענת המערערת, מדובר במשיב אשר במהלך רוב ההליך הפלילי שהתנהל נגדו כלל לא שיתף

פעולה עם הממונה על עבודות השירות או עם שירות המבחן, אשר שלוש פעמים לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. לדברי המערער, רק לאחר מתן הזדמנויות אינספור מצד בית המשפט החליט המשיב לשמור על קשר רציף עם שירות המבחן, ומשכך הומלץ על העמדתו של המשיב בצו מבחן וריצוי עונש של"צ. לטענת המערער, "בנסיבות דנן, לא מדובר במי שנטל אחריות בהזדמנות הראשונה ונעתר מתוך שינוי אמיתי ופנימי ל'חבל ההצלה' שהושלך אליו, אלא במי שרק לאחר שהבין כי חרב מאסר מונחת מעל ראשו, החליט לשתף פעולה עם הגורמים הנוגעים בדבר" (סעיף 30 להודעת הערעור). מוסיפה המערער וטוענת, כי בית משפט קמא שם לנגד עיניו את נסיבותיו של המשיב ואת שיקולי המשיב בלבד, והתעלם מעקרון ההלימה ומשיקולי ההרתעה האישית והציבורית. זאת, הגם שמגמת הפסיקה של בתי המשפט על כל ערכאותיהם היא להחמיר עם אלה התוקפים את נציגי החוק ומאיימים על חייהם. לטענת המערער, "על בית המשפט לשלוח מסר מרתיע כלפי אלו הלוקחים את החוק לידיהם ולאילו אשר אינם נרתעים מרשויות החוק על אף ההזדמנויות הניתנות להם" (סעיף 32 להודעת הערעור). במהלך הדיון שהתקיים לפנינו הודיע ב"כ המערער, כי עונש של מאסר בעבודות שירות נראה בעיני המערער כמתאים בנסיבות המקרה הנדון.

22. לטענת המשיב, דין הערעור להידחות. בטיעוניו עמד ב"כ המשיב על נסיבות חייו המורכבות של המשיב, כפי שעלו מתסקירי שירות המבחן. ב"כ המשיב ציין נסיבות אישיות מסוימות שגרמו למשיב למצוא קושי במתן אמון במשטרה, אשר לא נפרט אותן כאן. הוא ציין, כי המשיב נשוי ואב לשישה ילדים, וכי הוא עבר תהליך שיקום משמעותי בחסות בית המשפט. ב"כ המשיב ציין, כי המשיב עובד בעבודה קבועה "כך שכמעט לראשונה בחייו הוא מגלה איזושהי יציבות תעסוקתית" (עמ' 3 לפרוטוקול הדיון בערעור). לטענתו, משמעות קבלת עמדת המערער היא, שהמשיב ייאלץ להפסיק את עבודתו, ואין לדעת אם המעסיק יסכים להמתין לאפשר את חזרתו לעבודה. ב"כ המשיב גם עמד על כך, שהמלצת שירות המבחן הייתה להטיל על המשיב שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות, ובית המשפט קבע כי היקף שעות השל"צ יעמוד על 250 שעות.

23. נתנו דעתנו לטענות הצדדים והגענו לכלל מסקנה שאין מקום להתערב בעונש שבית משפט השלום גזר על המשיב. זאת, הגם שמצאנו כי יש להרשיע את המשיב בעבירה שהעונש הנקוב בצידה כבד מזה שקבוע בצד העבירה בה הורשע המשיב.

24. המערער אינה חולקת על מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט השלום, אלא על החלטתו של בית המשפט לחרוג ממתחם זה לקולא, מטעמי שיקום. הליך גזירת הדין נמשך עת לא קצרה במהלכה עקב בית המשפט אחר התנהלותו של המשיב. התנהלותו של המשיב ידעה עליות ומורדות, ובסופו של דבר מצא בית המשפט כי ההליך נשא פרי וחל שינוי משמעותי בחייו של המשיב. וכך כתב בית המשפט בגזר הדין: **"ראיתי לפניי אדם אשר חטא כמתואר, וכעת הוא חש כישלון צורב בשל מעשיו. תחושה זו לעיתים נובעת כתוצאה מסנקציה משפטית, ולעיתים, כפי שקרה וקורה במקרה דנן, היא נובעת מתהליך שעבר על הנאשם עצמו באמצעות ההליך המשפטי עוד בטרם נכתבה ה'שורה התחתונה' של גזר הדין. שוכנעתי, וכך עולה גם מכתב האישום ומדבריו של הנאשם, כי בבסיס מעשיו של הנאשם עמדה חוסר מחשבה תחילה וכניעה לדחפיו. אני סבור, לאור המפורט לעיל, כי ניתן להסיק שהנאשם עבר הליך של שיקום"** (עמ' 46 לפרוטוקול).

25. אנו סבורים, כי יש יסוד לקביעת בית המשפט ולטענת הסגור, כי הטלת עונש מאסר בעבודות שירות - כפי עמדת המערער - עלולה לפגוע במסגרת התעסוקתית בה מצוי כיום המשיב. מנגד יש לזכור, כי בית המשפט הטיל על המשיב עונש של 250 שעות של"צ, ומכאן שמדובר בהיקף משמעותי של שעות. ערים אנו לטיעונים לחומרה עליהם הצביעה המערער, ואולם לא מצאנו כי במקרה זה נפלה שגגה בידי הערכאה קמא.

סוף דבר

26. בשל הטעמים עליהם עמדנו, החלטנו לקבל את ערעור המדינה על הכרעת הדין, ואנו מרשיעים את המשיב בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין. מנגד, וחרף קביעה זו, לא מצאנו להתערב בעונש שבית המשפט הטיל על המשיב, ולכן החלטנו לדחות את הערעור על גזר הדין.

מזכירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים, בהתאם להסכמם. כן תמציא פסק הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

רם וינוגרד, שופט

אריה רומנוב,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת